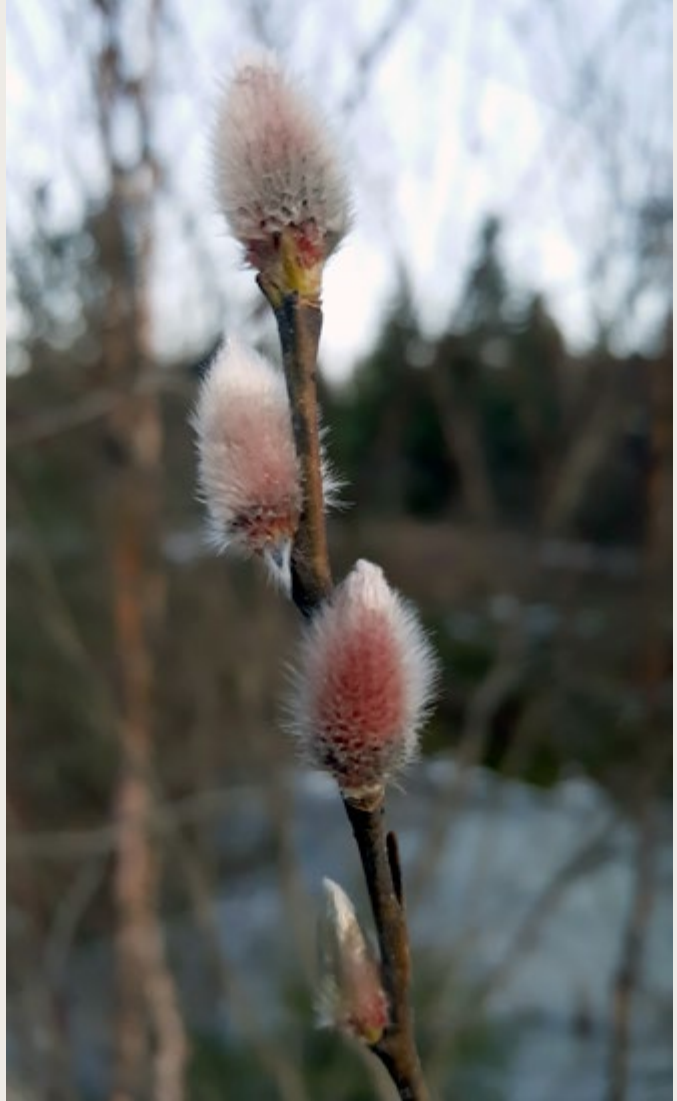
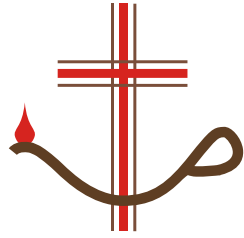

LÄNSI-SUOMEN HERÄNNÄISLEHTI

N:o 4
Huhtikuu 2021

Raamatun yhtenäisyys
Syntiturmeluksen seurauksia
Muista, Jumala on hyvä
Jalanjäljet hiekassa

TÄSSÄ NUMEROSSA

Timo Laato: Raamatun yhtenäisyys	3
Marko Sjöblom: Syntiturmeluksen seurauksia	5
Teuvo Huhtinen: Jeremian kirjan luvut 47-49	7
Simo Kiviranta: Elämän malli.....	12
Raili Pentikäinen: Muista, Jumala on hyvä.....	14
Asko Ruotsalainen: Oikea oppi	16
Ilona Lohtander: Jalanjäljet hiekassa.....	17

Päätoimittaja:

TT, FM Timo Laato, p. 044 537 7226
timo.laato@rukoilevaisuus.com

Toimitussihteeri:

Elina Halminen, p. 044 518 1803
elina.halminen@rukoilevaisuus.com

Toimituksen osoite:

Alakierintie 428, 27220 LAPPI
toimitus@rukoilevaisuus.com
www.rukoilevaisuus.com

Toimittaja: Asko Ruotsalainen

Toimituskunta:

Teuvo Huhtinen, varapäätoimittaja, Johan Helkkula,
Jarkko Lassila, Teresa Rantanen, Asko Ruotsalainen.

Lehden tilaushinta:

Kestotilaus 27 euroa, vuositilaus 30 euroa
Pohjoismaiden ulkopuolelle 32 euroa
E-lehti sähköpostiin 22 €

Kustantaja:

Länsi-Suomen rukoilevaisten yhdistys ry. (LSRY)
pj. Pertti Helkkula, p. 050 072 3424

Painopaikka: Eura Print Oy, Eura ISSN0355-8576

Taitto: TS-Graf, Eurajoki

Etukansi:

Kuva: Elina Halminen

Takakansi:

Maalaus Valamon vanhassa kirkossa. Kuva: Elias Halminen.

Pankkiyhteydet:

Länsi-Suomen Herännäislehti ja kirjamyynti:
FI73 5214 1340 0150 06

Länsi-Suomen rukoilevaisten yhdistys:
FI52 5214 1320 0114 62

Rukoilevaisen kansan lähetyksrahasto:
FI79 5214 1320 0130 13

Rukoilevaisnuoret:

FI82 5214 1320 0118 92

Timo Laaton kannatusrenkas:

FI52 5214 1320 0114 62, viite 220

Inkerin kirkon Teologinen Instituutti:

FI79 5214 1320 0130 13, viite 5555

Rahankeräyslupa RA/2020/500

LÄNSI-SUOMEN HERÄNNÄISLEHTI

Raamatun yhtenäisyys

Timo Laato, päätoimittaja

Toistuvasti väitetään, että pyhä Raamattu ei ole yhtenäinen kirja. Se on vain jonkinlainen sekoitus ja sekalainen kooste eri kirjoja eri ajoilta ja eri maista ja jopa eri maanosista. Siksi sitä ei kuulu eikä kannata ottaa vakavasti.

Minusta tuollaiset väitteet kuulostavat siltä kuin ne olisivat ns. ”urbaania legendaa”, vailla mitään totuuspohjaa. Raamatun kirjoja kootaessa yhteen näyttää päinvastoin koko prosessia ohjanneen syvä luottamus niiden yhtenäisyyteen. Millä tavoin se ilmenee?

Vanhan testamentin (”heprealainen”) kaanon koostuu kolmesta osasta: laista, profeetoista ja kirjoituksista. Ne ryhmitellään meidän totutusta tavastamme poiketen seuraavasti:

- Laki käsittää 1.-5. Mooseksen kirjat.
 - Profeetat jakaantuvat meidän totutusta tavastamme poiketen ns. aikaisempiin ja myöhempiin profeettoihin. Edellisiin luetaan kirjat Joosuasta Kuningasten kirjoihin. Jälkimmäisiin lasketaan sekä ”suuret” että ”pienet” profeetat (eli Jesaja, Jeremia, Hesekiel mutta ei Daniel sekä 12 pikkuprofeettaa).
 - Kirjoitukset sisältävät kirjavan joukon eri kirjoja: Psalmi, Job, Sananlaskut, Ruut, Laulujen laulu (eli Korkea Veisu), Saarnaaja, Valitusvirret, Ester, Daniel, Esra, Nehemia ja Aikakirjat.
- Miten nämä Vanhan testamentin osat liittyvät toisiinsa?

5. Mooseksen kirja päättyy kertomukseen Mooseksen kuolemasta. Jumala hautaa hänet. Kukaan ei saa tietää hänen hautansa paikkaa (34:5-6). Mooses jatkaa tavallaan elämäänsä kansansa keskellä toorassa ja sen selityksessä. Hän aloitti lain selittämisen, ja myöhemmät polvet ovat jatkaneet (ja jatkakoot) siitä (1:5, ks. myös Matt. 23:2). 5. Moos. 34:10 korostaa, ettei Israelissa enää koskaan noussut sellaista profeettaa kuin Moo-

ses, jonka kanssa Herra keskusteli ”kasvoista kasvoihin”.

Maininta Mooseksesta profeettana toimii sitana Joosuan kirjaan, josta alkaa kaanonin toinen osa eli juuri profeetat. Näiden on pysytävä tarkasti lain oikeassa tulkinnassa, eivätkä he saa julistaa luopumusta. Muussa tapauksessa heidät kuuluu surmata tai surmauttaa (ks. 5. Moos. 13:1-5 ja 18:20-22). Joosualle, profeetoista ensimmäiselle, Herra teroittaa heti alussa varta vasten, että hänen pitää tutkia huolellisesti lakia päivät ja yöt noudattaaksensa sitä (Joos. 1:8). Vastaavasti myös Malakia, profeetoista viimeinen, kehottaa lopuksi muistamaan Jumalan palvelijan Mooseksen lakia (3:22). Siten kaanonin toinen osa liittyy molemmista päistään saumattomasti ensimmäiseen osaan ja korostaa profeettojen opetuksen yhdenmukaisuutta lain kanssa. Niiden välillä ei ole ristiriitaa.

“Vanhan testamentin kaanonია kuuluu lukea yhtenäisenä kertomuksena alusta loppuun.

Edelleen kaanonin kolmas osa eli kirjoitukset alkaa Psalmtarilla. Ensimmäiseksi siinä julistetaan autuaaksi se, joka rakastaa Herran lakia ja tutkistelee sitä päivät ja yöt (1:2). Autuaaksijulistus toimii koko kokoelman mottona ja ohjaa vanhan liiton seurakuntaa veisaamaan muut virret lain kirjaimen ja hengen mukaisesti. Lisäksi Psalmiitit jakaantuvat viiteen eri kirjaan (1-41, 42-72, 73-89, 90-106, 107-150) Mooseksen kirjojen tavalla. Näin luodaan selkeää yhteyttä ja yhteenkuuluvuutta kaanonin sisälle. Kirjoitukset päättyvät pelkistelmään, jossa kootusti

toistetaan profeettojen vakavat varoitukset laitomuudesta ja sen karmivista seurauksista. Lopulta kuitenkin raotetaan tulevaisuuden verhoa ja kerrotaan uudesta mahdollisuudesta palata takaisin Baabelin pakkosiirtolaisuudesta Juudeaan, luvattuun maahan (2. Aik. 36:15-23).

Täten Vanhan testamentin kaanon antaa itsessään selvästi viitteitä siitä, että sitä kuuluu lukea yhtenäisenä kertomuksena alusta loppuun. Puhuttaessa laista on hyvä muistaa, että heprean sana ”toora” ei tarkoita pelkästään lakia tai käskyjä vaan yleisesti kaikkea ”opetusta”, johon sisältyy myös ja erityisesti evankeliumi (esim. ennustus vaimon siemenestä, joka polkee rikki käärmeen päin; lupaus Aabrahamin siemenestä, jossa kaikki kansat tulevat siunatuiksi). Siksi useimmat modernit käännökset eivät välitä heprean kielen ajatusta yhtä rikkaana ja raikkaana kuin alkutekstissä.

Sama Raamatun eri tekstien yhtenäisyys pätee – vaikka paljon pienemmässä mittakaavassa – yksittäisten kirjojen välisiin siltoihin. Hyvänä esimerkkinä voisi mainita Sananlaskujen viimeisen luvun, joka sisältää kelpo vaimon ylistyksen (31:10-31). Sitten kerrotaan tarkemmin Ruutista, jonka kaikki tunnustavat juuri tuollaiseksi kelvoksi naiseksi (Ruut 3:11, hepreassa käytetään aivan samaa sanaa). Sen jälkeen seuraa juutalaisen järjestyksen mukaan Laulujen laulu, jossa ylistetään morsiamen ja sulhasen uskollista ja puhdasta rakkautta. Seuraavaksi Saarnaaja kokoaa opetuksensa kehotukseen nauttia elämää vaimon kanssa (9:9) ja turvata Jumalaan (12:13) ”turhuuksien” keskellä. Se on ihmisen paras osa auringon alla, kunnes hänen viimeisen lähtönsä hetki koittaa. Edelleen Sananlaskujen 31. luvun sisältämä kelpo vaimon ylistys muodostaa selkeän vastineen Psalmille 112, joka ylistää saman tapan kelpoa miestä (jae 1: ”Autuas se mies, joka Herra pelkää...”). Ajatuksenkulku on kummas-

sakin kohdassa yhtäläinen. Lisäksi molemmat kohdat ovat ns. ”alfabeettista” runoutta, jossa säikeiden alkukirjaimet noudattavat heprean aakkosten järjestystä. Kelpo miehen esikuvana toimii Herra Jumala, josta edeltävä – niin ikään alfabeettinen – Psalmi 111 puhuu. Kelpo naisen esikuvana taas toimii taivaallinen Viisaus, joka laittaa pitonsa tyhmille ja yksinkertaisille ymmärryksen ja taidon ”ruokkimiseksi” (esim. Sananl. 8-9).

Kaiken kaikkiaan Raamatun monia kirjoittajia eri aikakausina ja jopa eri maanosis-

sa yhdistää tietty uskonnollinen aatemaailma. Se luo heidän välilleen yhteyksiä, jotka näkyvät heidän teksteissään ja niiden muodostamassa kaanonin kokonaisuudessa. On jokaisen Raamattuansa lukevan mieluinen haaste tutkia ja syventyä yksittäisiin kirjoihin ja niiden keskinäisiin suhteisiin. Kirjoitukset osoittautuvat hämmästyttävän taitavaksi kudelmaksi, joka kertoo pelastushistorian tapahtumista yhtenäisesti ja toisiinsa limittyen. Näin ymmärrettyinä ne avautuvat vielä paljon rikkaammin kuin ennen.

Syntiturmeluksen seurauksia

Marko Sjöblom

Puhe synnistä ja kiusauksista ei nykyään ole oikein muotia edes kristittyjen keskuudessa. Jos kuitenkin haluamme rakentaa kristillisyytemme Jumalan sanan varaan, emme tietenkään voi sivuuttaa sen enempää tätä aihepiiriä kuin sen seurauksia.

Olen viime vuosina seurannut yhä huolestuneempana syntikäsitteiden ohenemista ja sen monia seurauksia, kuten julmaa moralismia ja pyhityskristillisen kristittynä elämisen sekä Jeesuksen esikuvan seuraamisen vaatimuksesta seuraavaa ihmiskeskeistä suorituskristillisyyttä, oikeastaan noidankehää. Itse asiassa tuon noidankehän ytimessä on kolme yksinkertaista uskomusta. Kristusta ei pidetä lain täyttäjänä, luottamus ihmisen tahdon vapautteen tai ratkaisukristillisyyteen sekä näistä seuraava Pyhälle Hengelle antautumisen, erilaisten rukousteknikoiden tai muun vastaavien pyhittymismenetelmien jatkuva etsiminen.

Syntioppia on yritetty hahmottaa monien eri käsitteiden avulla. Yksi selkeimmistä ja havainnollisimmista on kirkkoisä Augustinukseen palautuva yksinkertainen nelijako ihmisen neljästä tilasta suhteessa syntiin ja synnin tekemiseen. Yksi näistä tiloista on peruuttamattomasti takanamme, yksi on edessämme, ja nyt voimme olla kahdessa mahdollisessa tilassa.

Paratiisissa, Jumalan luomana ja ennen lankeemusta ihmisellä oli kaikin puolin vapaa tahto. Tässä tilassa me saatoimme valita Jumalan tahdon tekemisen ja sen rikkomisen välillä, vieläpä niin, että Jumalan tahdon noudattaminen oli riemullista ja autuaallisen ilon sävyttämää.

Tiedämme kuitenkin, mitä tapahtui. Esivanhempamme rikkoivat Jumalan tahdon, joutuivat kokemaan kuoleman koko kauheuden ja kokonaisen kirjon lankeemuksen seurauksia, joita ensimmäisen Mooseksen kirjan alkuluvut kuvaavat: karkotuksen Jumalan yhteydes-

tä, turhaa työtä, raskauden vaivoja, veljesvihaa, keskinäistä vihanpitoa, epäjumalanpalvelusta ja sortoa, loputtomia pakoyrityksiä omassatunnossa kuuluvan Jumalan tuomion alta. Kuvaus ensimmäisestä tunnetusta veljesmurhasta taivoittaa olennaisen:

”Jos hyvin teet niin syntis anteeksi annetaan, ja jolles hyvin tee, niin synti väijyy oven edessä, ja hänen himonsa on sinun tykö, vaan hallitsinä häntä” (1. Moos. 4:7). Vaikka meistä kaikesta ei onneksi tule murhaajia, valehtelijoita tai juonittelijoita, emme voi enää välttää synnin tekemistä. Periturmeluksen syvyys on sellainen, että voimme käsittää sen vain Jumalan

sanan valossa, vaikka elämme sen kanssa ja tunemme sen lukemattomin eri tavoin. Vaikka voimmekin pohtia, missä määrin meillä on jäljellä vapaa ratkaisuvälillä erilaisissa asioissa, suhteissa Jumalaan se on perusteellisesti menetetty. Tässä yhteydessä on samalla syytä muistaa, että tämä synkkä todellisuus ei merkitse, että olisimme huonoja ja arvottomia ihmisiä emmekä kykenisi rakastamaan, kantamaan vastuuta tai saavuttamaan suuria asioita. Kysehän on nimenomaan hengellisestä todellisuudesta ja siitä seuraavasta tuomion- ja syynalaisuudesta Jumalan edessä. Ennemmin tai myöhemmin kohtaamme kiusauksia, joihin lankeamme ja

joihin sotkeudumme yhä syvemmin. Me emme voi enää olla tekemättä syntiä. Myös erilaiset epäraamatulliset uskomukset ovat tämän syntiturmeluksen ilmenemismuotoja.

Meidän ainoa apumme tässä kaikin tavoin synkässä tilassa on, että Jumala itse tuli ihmiseksi Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Ensinnäkään Hän ei ainoastaan sovittanut meidän syntejämme. Hän täytti myös Jumalan lain kokonaisuudessaan ja tuli koetelluksi sekä kiusatuksi samoissa asioissa kuin mekin, kuten Hebrealaiskirjeen neljännen luvun loppujakeet muistuttavat. Toiseksi Jumalan Poika tekee meidät myös osallisiksi tästä täydellisestä vanhurskaudestaan Pyhän Henkensä ja armonvälineiden välityksellä sekä asuu sanan kautta sydämes-

sämme, uskolla käsitettynä. Jumala ei lue meille meidän syntejämme vaan Poikansa pyhyiden ja täydellisyyden.

Kun tämä suuri totuus ihmeellisellä tavalla tulee meissä todelliseksi, tapahtuu niin ikään ihmeellinen asia. Vaikka emme koskaan tämän elämämme aikana tule synnistä vapaaksi, yhteys Kristukseen alkaa salatulla tavalla muuttaa meitä. Koko elämämme voi saada uuden suunnan, ja jokin yksittäinen kiusaus voi jopa kadota, vaikka omalta puoleltamme pysymme yhä läpeensä syntisinä ja turmeltuneina. Alamme salatulla tavalla pyrkiä Jumalan tahdon täyttämiseen sekä tuntea tästä sekä uskonelämän hoitamisesta hengellistä iloa. Paavali kirjoitti roomalaisille: *”Minulla on halu Jumalan lakiin, sisällisen ihmisen puolesta, mutta minä näen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja ottaa minun vangiksi synnin laissa, joka minun jäsenissäni on”* (Room. 7:23-24).

Tästä tilasta, jossa kastettu ja Kristukseen uskova ihminen elää, on joskus käytetty ilmaisua ”osittain vapautettu tahto”. Ei niin, että meidän tulisi millään tavoin perustautua itsemme varaan kelvataksemme omissa tai Jumalan silmissä, mutta niin, että Kristus ja Hänen kokonaan täytetty työnsä meidän edestämme alkavat tuki uudistaa meitä. Onhan keskuudessamme todistuksia siitä, kuinka juomarit ovat raitistuneet

tai varkaat ovat ruvenneet tekemään rehellistä työtä tultuaan uskoon siitä huolimatta, että joudumme elämämme loppuun asti kamppailemaan erilaisten helmasyntien tai kiusausten, jopa edellä mainittujen, kanssa. Kristuksesta osallinen on Hänen ansiostaan tavallaan kaksipuolinen: samalla kertaa vanhurskas ja syntinen. Kristuksesta osaton taas on yksipuolinen: syntinen ja synnissään hengellisesti kuollut. Yksin täydellisessä ja vapaassa armossa on se voima, jolla kristitty kilvoittelee.

“Koko elämämme voi saada uuden suunnan, vaikka pysymme yhä läpeensä syntisinä ja turmeltuneina.”

Kristuksen tullessa takaisin viimeiselle tuomiolle ja ylösnousemuksen jälkeen meitä odottaa sitten neljäs tila. Siinä emme enää voi tehdä syntiä, koska turmeltunutta luontoa ei enää ole. Tämä tila on siis autuaampi kuin kerran lankeemuksessa kadottamamme alkutila: emme enää voi tehdä syntiä, koska emme oikeastaan edes tiedä, mitä synti ja kiusaukset ovat, ja Jumala on kaikki kaikessa.

Jeremian kirjan luvut 47-49

Nyt käsiteltävissä luvuissa Jumala puhuu eri kansoista ja niiden kohtaloista. Eteemme tuodaan meille sisällöltään melko outoja nimiä Filistea, **Moab, Ammon, Edom, Damasko,**

Kedar ja Hatsor, joiden elämää, ratkaisuja, jumalanpalvelusta ja kohtaloita profeetta arvioi Jumalan Hengessä. Vaikka emme tiedä kovin paljoa noista kansoista, niiden kohtalot osoit-

Teuvo Huhtinen

Paratiisista karkoittaminen

tavat, että Raamatun Jumala on kaikkien kansojen Jumala, joka valvoo luomakuntaansa ja jonka käsissä kansojen kohtalot ovat.

Tänä päivänä seuraamme uutisia tutumista kansoista Suomesta, Ruotsista, Saksasta, Norjasta, Yhdysvalloista, Venäjältä ja monista muista. Emme ehkä viiden tai kymmenen vuoden perspektiivillä näe, mikä merkitys niiden ratkaisuilla, jumalanpalveluksella ja vaeluksella on, niidenkin kohtalot ovat kuitenkin Jumalan käsissä. Hän toimii niissä oman aikataulunsa mukaan. Historia on kristityllekin tässä asiassa hyvä opettaja kertoessaan kulttuurien ja kansojen nousuista ja tuhoista vuosituhansien aikana. Suurimmat ja voimakkaimmatkin vääjäämättä aikanaan särkyvät, jos lähtevät uhittelemaan Kaikkivaltiaan asettamia elämän lakeja vastaan – uskoivat ne tämän tai eivät. Herra julistaa: *”Jos sinä olet Herran sinun Jumalas äänelle ahkerasti kuuliainen... kaikki nämä siunaukset tulevat sinun päälles... ellet sinä kuule Herran sinun Jumalas ääntä, pitääkses ja tehdäkses kaikkia hänen käskyjänsä ja säätyjänsä, jotka minä tänäpäpä sinulle käsken, niin kaikki nämä kiroukset tulevat sinun päälles ja sattuvat sinuun. Kirottu olet sinä... (5. Moos. 28.)*

“Elämällä on Luojan asettamat lait, olemme vastuussa niiden noudattamisesta.

Erityisesti Jumalan valitun kansan, Israelin kohtaloihin Raamattu palaa yhä uudestaan meille opetuksiksi (Ps. 106:1. Kor. 10, Hebr. 4 ym.). Se seuraa ikään kuin suurennuslasilla

omaisuuskansan kohtaloita, syyn ja seurauksen lain toteutumista esimerkkinä kaikille muille kansoille.

Jeremian kirjan loppuluvuissa näytetään Herran oikeudenkäyntiä myös muiden kansojen kanssa. Kansojen johtajilla on suuri vastuu kansoistaan. Valtakunnan johtajan julkinen kääntyminen Jumalan puoleen, oli se sitten vaikka Jumalan siunauksen toivotus uudenvuoden tervehdyksessä tai rukous kansansa puolesta, on valtava rohkaisu kansalaiselle ja hänen arvomaailmalleen. Toisaalta valtaa pitävän luopumus kristillisistä arvoista saastuttaa monia. Apostoli toteaa: *”Ettekö te tiedä, että vähä hapatus kaiken taikinan hapattaa” (1. Kor. 5:5).*

Kansojen nimet vaihtelevat, mutta asetelma on sama. Elämällä on Luojan asettamat lait, olemme vastuussa niiden noudattamisesta. *”Pyhä Henki sanoo: tänäpäpä, jos te kuulette hänen äänensä, niin älkää paaduttako sydämiänne” (Hebr. 3:7-8).* Otamme nyt esiin joitakin piirteitä näistä Jeremian kirjan lukujen 47-49 mainitsemista kansoista siinä toivossa, että monet meille oudot nimet alkavat puhua.

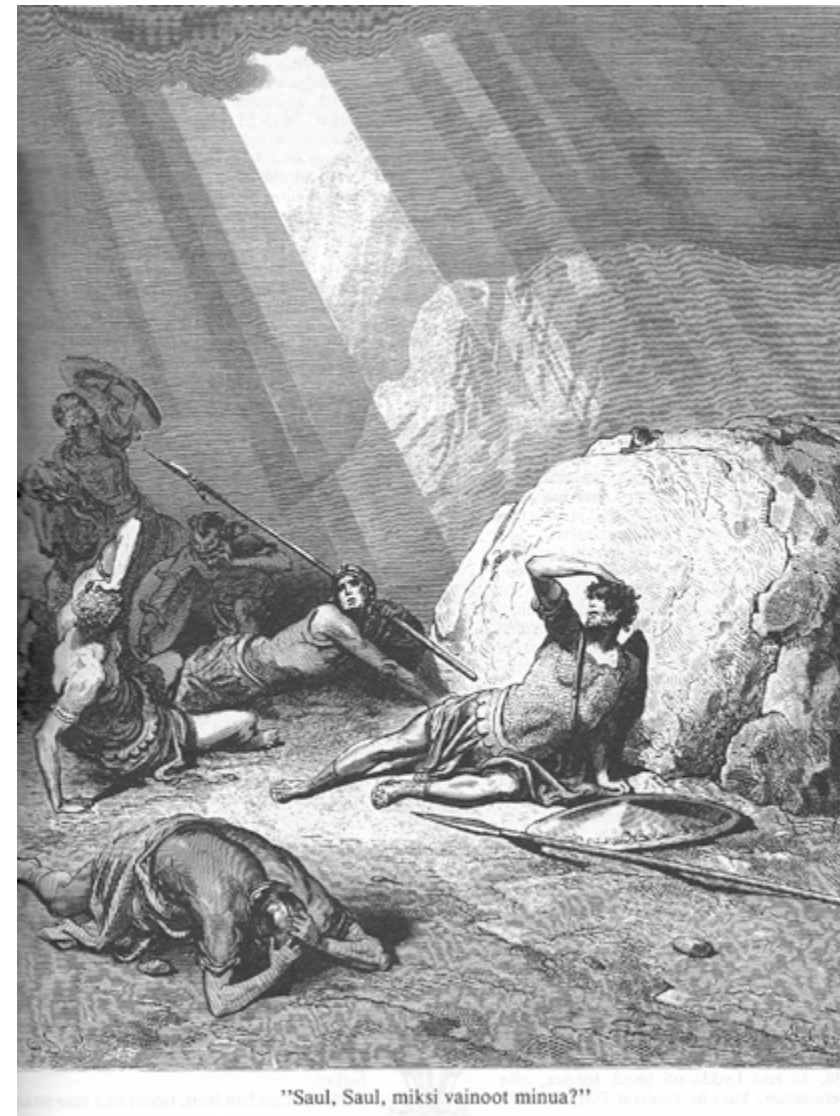
Filistea vastaan 47:1-7

Filistea-sana tulee hebrealaisesta sanasta *pelestim*, josta tulee meille Israel-uitisista tuttu sana Palestiina. Filistelaisten pääjumala oli Dagon, muita epäjumalia olivat Astarte ja Baal-Sebub. Israel kävi toistuvasti sotia heitä vastaan. Jeremian ennustuksen mukaisesti Egyptin farao Neko valtasi filistelaisten Gatsan (Gaasan) (Jer. 47:1). Sekin kansa joutui kohtaamaan vaeluksensa. Suurvallan tulvavirta vyöryi sen ylitse. Gatsa on ikivanha, jo pronssikaudella (n. 3000 eKr.) perustettu kaupunki, joka sijaitsee Israelin länsirannalla. Se on palestiinalaisalueena tuttu myös päivän uutisista. Muistamme

kuinka Filippus julisti evankeliumia Etiopian hoviherralle Gatsaan johtavalla tiellä (Apt. 8).

Moabia vastaan 48:1--47

Moab sijaitsi Kuolleenmeren itäpuolella. Luvattuun maahan palatessaan israelilaiset eivät käyneet Moabin kimppuun, vaan kiersivät sen pohjoispuolitse (5. Moos. 2:9). Moabin kuningas Baalak Israelia peläten kutsui Bileamin kiroomaan Israelin - turhaan. Muistamme tuosta tilanteesta Bileamin aasin. Myöhemmin Moa-

”Saul, Saul, miksi vainoat minua?”

bin ja Israelin välille syntyi riita Moabin tavoittellessa Ruubenin ja Gaadin sukukuntien maita.

Jeremia kuvaa Moabin syntejä ja niiden rangaistuksia: *”Moab on nuoruudestaan ollut surutoin ja on rahkansa päällä alallansa ollut ja ei ole koskaan vuodatetuksi tullut yhdestä astiasta niin toiseen, eikä koskaan mennyt vankiuteen. Sen tähden on hänellä hänen makunsa tallella, ja hänen hajunsa ei ole muuttunut.” (48:11).* Moabin erityinen synty oli Kamos- (Kemos-) nimisen epäjumalan palveleminen. Myös Salo-

mo lankesi tähän moabi-laisten ”kauhistukseen”, kuten Raamattu sitä kuvaa (1. Kun. 11:7). *”Moabin pitää Kamoksen tähden tuleman häpiään” (48:13).* Useat profeetat nuhtelivat Moabia myös ylpeydestä (Sef. 2:8, Jes. 16:6, Jer. 48:29). Moabista on kuitenkin syntynyt Jeesuksen esiäiti, Ruut (Ruut 4:13, 17, Matt. 1:5).

Profeetta kuvaa Moabin kaupunkien kohtaloita: *”Voi Neboa! Sillä se on kukistettu... Kirjataim on voitettu... Moabin kerskaaminen on pois, joka hänellä oli Hesbonista... sinun Madmen pitää myös oleman hävitety, miekan pitää sinun perässä tuleman. Horonaimista kuuluu hävityksen ja suuren valituksen ääni... Kamoksen pitää menemän ulos vangittuna... hä-*

vittäjän pitää tuleman kaikkiin kaupunkiin. Moab pitää hävitetyksi tuleman... ja hänen parhaat nuoret miehensä käymän alas tapettaviksi. (Jer. 48.)

Ammonilaisia vastaan 49:1-6

Ammonilaiset polveutuivat Lotista kuten moobilaisetkin (1. Moos. 19:38). Myös he asuivat Jordan-virran itäpuolella. Heidän pääkaupunkinsa oli **Rabbat** (Rabba), nykyinen **Amman**, Jordanian pääkaupunki. Heidän epäjumalansa oli Malkom. Jo tuomarien aikana ammonilaiset aloittivat vihollisuudet Israelia kohtaan. He kohtelivat myös häpeällisesti Daavidin lähettiläitä (2. Sam. 10:1-4) aiheuttaen sodan. Yksi Salomon puolisoista oli ammonilainen prinsessa. Juudan ollessa ahdingossa he hyökkäsivät sen kimppuun (2. Kun. 24:2). Myös profeetat Aamos ja Sefanja lausivat tuomionsa heidän julmuudestaan (Aam. 1:13-14, Sef. 2:8). He mm. ryöstivät Gadille luvattun maan: ”Miksi... Malkom omistaa Gadin maan?” kysyy profeetta.

Sen tähden Jeremia julisti: ”Minä annan kuulua sotarikunnan Ammonin lasten Rabbatin ylitse, että sen pitää yhdessä koossa autiona oleman ja kylinensä tulella poltettaman... Malkom viettäen vankina pois. (49:2-3). Herra nimittää sitä tottelemattomaksi tyttäreksi (49:4). He joutuivatkin aikanaan monien suurvaltojen kurittamiksi (mm. persialaiset, kreikkalaiset, syyrialaiset ja roomalaiset).

Edomia vastaan 49:7-22

Edomilaisten kantaisä oli Jaakobin kaksoisveli **Esau**. Sen kaupunkeja olivat Botsra, Eelat ja Teeman. Se oli aikanaan lujasti linnoitettu kuukoistava maa rikkaine rauta- ja kuparimalmiesiintymineen ja suurine kaupunkeineen. Egyp-

tistä palatessaan israelilaiset eivät saaneet sotia sitä vastaan (5. Moos. 2:4-5). Jeremia ei yksilöi Edomin syntiä, mutta esim. Hes. 35 koko luku kertoo siitä kovin sanoin ja julistaa: ”Minä tahdon hänen vuorensa tapetuilla täyttää.” Se piti jatkuvaa vihaa Israelia kohtaan (Hes. 35:8) ja Nebukadressarin hävittäessä Jerusalemin edomilaiset käyttivät sen ahdinkoa hyväkseen. Ps. 137:7 toteaa: ”Herra, muista Edomin lapsia Jerusalemin päivänä, jotka sanovat: Repikäätt maahan hamaan hänen perustukseensa asti.” Siellä oli monijumalaisuus, joka vietti myös Juudan kuninkaan (2. Aik. 25:20).

“*Valtakuntien ja kaupunkien synnit ja kohtalot ovat ajamassa meitä Kristuksen, ainoan auttajan luo.*

Edomin synty oli kuitenkin tuleva ilmi: ”Minä olen paljastanut Esaun ja ilmoittanut hänen salaisen paikkansa, niin ettei hän taida itsiänsä kätkeä... Jos sinä tekisit pesäs niin korkiaksi kuin kotka, niin minä kuitenkin sieltä sinun kukistan alas, sanoo Herra.” (49:10-16.) Profeetta kuvaa vihollisen lähestymistä: ”Katsso, hän lentää ylös niin kuin kotka, ja hajottaa siipensä Botsran ylitse; silloin pitää Edomin sankarien sydän oleman niin kuin synnyttäväisen vaimon sydän.” (49:22.)

Damasko 49:23-27

Tänäänkin **Damasko** on uutisotsikoissa, tuo runsaan 1,5 miljoonan asukkaan ikivanha Syyrian pääkaupunki, Se on Syyrian tämänpäiväisen sodan keskus. Jo varhaisista ajoista se oli

liikenteen ja kaupan keskus. Aikanaan se oli ystävällisissä suhteissa Israeliin. Siellä asui runsaasti juutalaisia. Myös kristityille se oli merkittävä paikka.

Uusi testamentti kertoo, kuinka Paavali kohosi Kristuksen juuri matkalla Damaskoon. Siellä hänet kastettiin, ja hän tuli täytetyksi Pyhällä Hengellä (Apt. 9:17-18). Sieltä Paavali myös pakeni vauhdikkaasti muurin aukosta (2. Kor. 11:32-33). Siellä sokeutunut Paavali majaili Derb el-mustaqim -kadun varrella, joka on siellä vieläkin. Apt. 9:11 kääntää sen ”Oikiaksi kaduksi”. Se on suora, idästä länteen kulkeva katu, joten käännös ”suora katu” ehkä kuvaisi sitä paremmin.

Damaskossa näytetään Ananiaan taloa. Sen paikalla on pieni latinalaiskirkko. Damaskossa vallitsi Jeremian aikaan epäjumalanpalvelus (Jes., Hes., Aam.). Se oli varmasti yksi syy näiden kaupunkien kovaan kohtaloon. Jeremia profetoi: ”Hematissa ja Arpadissa on surkia meno... he kuulevat pahoja sanomia... ei heillä ole lepoa. Damasku epäilee ja pakenee: hän vapisee ja on ahdistuksessa ja kivussa niin kuin synnyttäväinen. ... Eikö se kuuluisa kaupunki ole hyljätty, minun ilokaupunkini? Sen tähden pitää hänen nuorukaisensa lankeeman... ja kaikki hänen sotaväkensä tapettaman... sanoo Herra Zebaot. Ja minä sytytän tulen Damaskun muurien päälle, niin että sen pitää polttaman Benhadadin huoneet.” (49:23-27.)

Kedar ja Hatsor (Haasor) 49:28-39

Kedar ja Hatsor ovat meille outoja nimiä. Kuitenkin ne esiintyvät useita kertoja Vanhassa testamentissa. Ismaelilla oli Kedar-niminen poika. Ps. 120:5 rukoillaan: ”Voi minua, että... minun täytyy asua Kedarin majain seassa!” Mm. profeetta Jesaja ennustaa Kedarin kunnian hukumista (Jes. 21:16).

Hatsorin kuningas kokosi Joosuan aikana kuninkaita ja kansoja Israelia vastaan. Profeetta Samuel muistuttaa kehoituspuheessaan Israelille kansaansa, ”kuin he unohtivat Herran Jumalansa, myi hän heidät Siseran, **Hasorin** sodanpäämiehen vallan alle”. (1. Sam. 12:9.)

Myös näitä paikkoja oli kohtaava Baabelin kuninkaan Nebukadressarin valloitus: ”Heidän majansa ja laumansa pitää heiltä otettaman pois... Sillä Nebukadnetsar, Babelin kuningas, on teistä neuvoa pitänyt... menkää kansaa vastaan, joka levossa on ja asuu suruttomasti, sanoo Herra... Heidän kamelinsa pitää ryöstettämän ja heidän karjansa paljous otettaman pois, ja minä hajotan heidät joka tuuleen... ja joka taholta annan minä heidän onnettomuutensa tulla heidän päällensä, sanoo Herra.” (Jer. 49:29-33.)

Lopuksi: Muistamme kuinka ylönoussut Herra selitti Emmauksen tiellä alkaen Mooseksesta ja kaikista profetoista, mitä **häneestä** kaikissa kirjoituksissa oli sanottu (Luuk. 24:27). Silmätessämme näiden valtakuntien ja kaupunkien kohtaloita ei ole aina helppo löytää niistä Kristusta, joka niissä kuitenkin on. Mutta se on selvää, että niiden synnit ja kohtalot ovat ajamassa meitä Kristuksen, ainoan auttajan luo. Heidän kohtalonsa muistuttavat: ”Ei yhdessäkään toisessa ole autuutta.” (Apt. 4:12.) Monissa heitä koskevissa profetioissa löytyy myös sama lohdullinen sanoma kuin omaisuuskansalle, että rangaistuksen ajan jälkeen Herra kääntää heidän kohtalonsa. Apostoli todistaa myös meitä kohtaavasta kurituksesta: ”...jota Herra rakastaa, sitä hän myös rankaisee... sillä kuka on se poika, jota ei isä kurita?” (Hebr. 12:6-7.)

Lukiessamme elämäkertoja eri puolilla maailmaa syntyneistä ihanien virsien ja hengellisten laulujen kirjoittajista huomaamme, että usein myös näiden Jumalan aseiden elämään on liittynyt kuritus ja kärsimys Herran puhdistaes-

Elämän malli

Simo Kiviranta (1936-2004)

Kirjoitus on julkaistu Kevätkylvö-lehdessä 1.1.1975.

”Aamulla vuoteesta noustessasi siunaa itsesi pyhällä ristinmerkillä ja sano: ’Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen huomaa, aamen.’ Sitten lue joko polvistuneena tai seisoaltasi uskontunnustus ja Isä meidän -rukous. Jos tahdot, saatat vielä lisäksi lausua seuraavan lyhyen rukouksen... Ryhdy tämän jälkeen iloisin mielin työhösi... Ehtoolla levolle mennessäsi sinun on siunattava itsesi pyhällä ristinmerkillä ja sanottava: ’Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen huomaa, aamen.’ Lausu sitten joko polvistuneena tai seisoaltasi uskontunnustus ja Isä meidän -rukous. Jos tahdot, saatat lisäksi lausua tämän vähäisen rukouksen. Käy sitten vitkastelematta, iloisin mielin nukkumaan.”

Nämä viitteet antaa Luther Vähässä katekismuksessa tavalliselle kristitylle, joka pitää aamu- ja iltarukouksensa yksinkertaisella tavalla. Pelkistettyyn muotoon jäävät vain Pyhän Kolminaisuuden huomaa jättäytyminen, uskontunnustus ja Isä meidän -rukous.

Lutheria ajatellen tässä ei ole mitään ihmeellistä. Hän liittyy ohjeissaan kirkon aitoihin opettajiin, kilvoittelijoihin ja rukoilijoihin. Heille Pyhä Kolminaisuus ja sen mukaan jäsentyvä uskontunnustus oli perustava ja käytännöllinen lähtökohta. Ei se ollut jokin opin kaava, joka kristitystä käyvän pitää tietää ja joskus tarvittaessa lausua ulkoa. Se oli eletyn uskon sisältöä, eräänlainen elämän malli.

Nykyhetken näkökulmasta havainto epäilemättä on hätkähdyttävä. Huomaamme, että tietämys kristillisen uskon sisällöstä on romahdusmaisesti laskemassa. Alamme tajuta, että tässä kohdin tarvitaan kirkossamme ripeitä uu-

distuksia. Vaikeutemme ei kuitenkaan ole vain nykyisen opetuksen vähäisyydessä tai tehotomuudessa. Kohtaamme lähimmäisiä, jotka valittavat – ja varmasti tosissaan – kokevana syvää vierautta, kun puhutaan kolminaisuusopista tai pysähdytään tutkimaan uskontunnustuksen kohtia. Ehkä meitä on monia niitäkin, jotka tuskallisen usein havaitsevat, että persoonallinen etäännyminen tuosta kaikesta tapahtuu kovin helposti.

“ On eletty aikoja, jolloin uskontunnustuksia on väheksytty vanhentuneina perinteinä ja jopa vastustettu aidon uskon vääristyminä.

Joudumme kysymään itseltämme, onko tämä meille elettyä uskoa. Uskontunnustus putosi helposti pois meidän rukouksistamme. Se jäi kirkkomatkalle. Eikä meidän auta lohduttautua silläkään, että Isä meidän -rukous kyllä riittää. Tuota pikaa huomaamme senkin rapisseen matkasta.

Jotkut tarjoavat näihin vaikeuksiimme etevää selityksiään. On kysymys perinteistä, he sanovat. Luther eli toisenlaisen uskonnollisen perinteen piirissä kuin me. Mikä oli hänelle luonnollista ja sisäisesti omaksuttua, ei ole sitä enää

meille. Eikä meidän tule pakottaa itseämme vieraaseen maailmaan ja siten hankkia tarpeettomia ahdistuksia. Selityksessä on tietenkin perää. Ulkoa opittujen lauselmien toistaminen on ahdistavaa.

Meidän toki tulee pyrkiä ilmaisemaan kristillistä uskoa ajankohtaisella tavalla. Kirjoittihan Lutherkin äsken lainaamamme Vähän katekismuksen, joka lienee silloin ollut moderni kansanomaisen esitys ja on lisäksi hankkinut itselleen paikan uskomme klassisten ja suuntaa antavien selitysten joukossa. Tämän todetessamme joudumme samalla huomaamaan, että uudistunut ja ajankohtainen usko kumpusi esiin kristillisen kirkon tallettamasta Raamatusta ja sen tunnustusten vanhasta perinnöstä. Kirkossa oli alettu elää hämäryyden ja harhailun aikoja juuri siksi, että tästä tunnustuksesta oli tullut vierasta pääomaa. Eikä tämä hämäryyden aika ennen uskonpuhdistusta toki jäänyt ainoaksi. Juuri uskonpuhdistuskirkkojen historia on omiaan vapauttamaan meidät kepeistä selitysyriyksistä. On eletty aikoja, jolloin uskontunnustuksia on väheksytty vanhentuneina perinteinä ja jopa vastustettu aidon uskon vääristyminä. On noussut teologeja Saksassa ja muuallakin, jotka ovat karsimalla, pelkistämällä, ajankohtaistamalla ym. katsoneet vievänsä uskonpuhdistusta eteenpäin. Kuitenkin pian on jouduttu huomaamaan, että tulos olikin heidän oman aikansa ajattelua ja ideologiaa aitokristilliseksi verhoiltuna.

Kristillisellä uskolla on sellainen varhaisena aikana syntynyt perusmuotonsa, jota ei voida laisinkaan muuttaa. Se ei ole perinnettä muiden perinteiden joukossa, vaan sellaista uskon totuutta, joka on mallina koko kirkolle. Sen ääressä on teologian työskenneltävä, jos se haluaa olla teologiaa. Mutta tämä koskee kaikkia kristittyjä.

Olisiko Lutherin koruttomissa ohjeissa vihje meille kaikille? Olemme tehneet tunnustuksestamme kenties liian älyllisen asian. Olemme siirtäneet sen esitelmien, luentojen, paneelikeskustelujen ja kirkon vaiheilla poreilevan väittelyn tasolle. Entäpä jos alkaisimmekin ruukoilla sitä, tutkia Raamattuumme etsien sieltä vaieten ja oppien tutkimattoman salaisuuden, Pyhän Kolminaisuuden, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen toimintaa. Tästä maaperästä voi nousta meidänkin uskomme aito ilmaus. Muutoin alkaa taas hämäryyden aika.

Muista, Jumala on hyvä

Raili Pentikäinen

”Älkää mistään murehtiko, vaan olkoon teidän anomuksenne kaikissa asioissa Jumalalle tiettävä, kaikella rukouksella ja pyytämisellä kiitoksen kanssa.”

Tämä filippiäiskirjeen sanoma on ollut lohdutuksena ja voimana ehkäpä jokaisella Jumalan lapsella ainakin jossain elämänvaiheessa. Ensimmäiseksi tulee mieleen, kun kuulee kehoituksen ”älkää mistään murehtiko”, miten voin olla murehtimatta tässä tilanteessa. Ei Herra odotakaan, että itse osaisin ja pystyisin. Hän itse tahtoo ohjata tässä asiassa. Kyllä hän tuntee sydämemme taipumuksen murehtia. Siksi hän avaa mahdollisuuden voittaa väärää murehtimista.

Herra tietää jo ennen rukousta puuttemme, silti hän neuvoo saattamaan asiat anomisella Jumalalle tiettäväksi. Varmaankin meidän heikkoutemme tähden. Raamattu lisää vielä vahvistukseksi: rukouksen, pyytämisen ja kiitoksen. Kun näin mieli avautuu taivaaseen päin, sieltä vuotava, yli ymmärryksen käyvä Jumalan rauha alkaa varjella sydäntämme Jeesuksessa Kristuksessa. Saamme näin totella sanan lupausta, ja Herra vahvistaa Sanansa.

Jeremian Valitusvirsiä sanoma lohduttaa meitä. Jae Fil. 4:6 lupaa – olkoon teidän anomuksenne kaikissa asioissa Jumalalle tiettävä. Pyytäen myös kärsivällisyyttä ja kestävyyttä rukouksiimme, sekä armon ja rukouksen henkeä. Herralta tulee se kaikki, kuten hän lupaa Sakarjan kirjassa Israelin kansalle (12:10). Sel-laista lahjaa häneltä mekin tarvitsemme.

Miten Valitusvirsiä kolmas luku voisi meitä lohduttaa? Profeetta vuodattaa asiansa aivan sellaisena, miltä hänestä tuntuu, Jumalan eteen. Hän ei peittele eikä kaunistele sielunsa

tilaa. Hän uskaltaa tunnustaa Herralle, millaiselta Herra hänestä tuntuu. Tätä on riipaisevaa lukea: ”...minun voimani ja minun toivoni Herran päälle on kadonnut.” Ei näy yhtään valopilkkua. Herran odotuskin on kadonnut. Ehkä moni sanoo elämänsä ahdistuksista samalla tavalla. Jumala tuntuu hänet unohtaneen: ”Pannut hänet pimeyteen niin kuin aikaa kuolleet” (jae 6). ”Muurannut sisälle niin etten pääse ulos.” ”Pannut minut jalkapuuhun.” ”Hän on väijynyt minua niin kuin karhu salaisuudessa.” ”Jumalan korva on tukossa.” ”Hampaat on purtu rikki soralla.” ”Ruokana ja juomana on katkeruus ja koiruoho.” – Todella pimeältä näyttää elämässä ja sielussa.

“Kun olet uskossa vuodattanut tuskasi Jumalalle, lähde päivän askareisiin kuten Gideon sotaan.

Rehellisesti ja kaunistelematta hän avaa sisimpänsä tunnot Jumalalle. Panee kaiken hätänsä Jumalan päälle. Hän ei jää luottamaan oman sydämensä ääniin ja puheisiin. Ei katsomaan oman elämäntyönsä luhistumiseen. Ei mihinkään ulkonaisiin olosuhteisiin, vaikka kaikki on pettymystä. Kansa on viety pakkosiirtolai-

suuteen. Jumala on kuitenkin sama. Vähitellen alkaa toivo sarastaa hänen sielussaan:

”Herra on minun osani, sanoo minun sieluni; sen tähden tahdon minä häneen toivoa” (jae 24).

”Herra on hyvä niille, jotka häneen toivovat, ja niille sieluille, jotka häntä kysyvät” (jae 23).

”Hyvä olla kärsivällisenä ja Herralta apua toivoa” (jae 26).

Profeetta kääntyy Jumalan puoleen koko sielusta. Siitä alkaa toivo versoa. Hän tietää: Jumalassa on kaikkeni. Hän hallitsee tämänkin tilanteen. Hän sanoo viimeisen sanan. Hän ei jätä pimeyteen: *”Hän saattaa murheelliseksi ja taas armahtaa suuresta laupiudestansa”* (jae 32). – *”Ei hän sydämeensä ihmisiä kurita eikä murheeseen saata”* (jae 33). Vastoinkäymisillä on tarkoitukseensa. Tutkimattomat ovat Jumalan tiet.

Profeetta muistelee myös entistä Jumalan apua ja hoitoa. Hän oli heitettyä liejuiseen kaivoon. Sielläkin Herra oli ollut lähellä ja kuullut huokauksen ja huudon. Hän oli saanut elää todeksi Herran lohdutuksen: *”Sinä lähenet, kun minä sinua huudan, ja sanot: ’Älä pelkää.’”* Jeremia näkee syvälle rakastavan Jumalan sydämeen. Herra on lähellä jokaisessa huokauksessa ja tuskassa. Kaikesta tästä toivottomuuden maaperästä kasvaa uutta toivoa ja uskoa. Luottamusta uskolliseen Jumalaan. Näemme tässä syvältä koeteltua uskoa, joka nojaa itse Jumalaan ja hänen sanaansa. Se

kallio kestää aina tuomiopäivään asti.

Lohduttakoon meitä jokaista Jeremian huokaus ja hätähuuto liejuisen kaivon pohjasta sekä elävän Herran vastaus tähän rukoukseen: *”Älä pelkää! Herra on lähellä.”* Kun olet uskossa vuodattanut tuskasi Jumalalle, niin lähde päivän askareisiin kuten Gideon sotaan. Hänelle Herra sanoi: *”Mene tässä voimassasi.”* Samoin hän sanoo jokaiselle häntä kaipaavalle: *”Mene, us-*

kossa, katsoen Kristuksen työtä. Sinun kanssasi on ylösnoussut, elävä Jeesus Kristus.”

Olen kirjoittanut tämän Valitusvirsiensä kolmannen luvun ylle sanat: ”Muista – Jumala on hyvä!” Sanat kuulin kerran pastori Niilo Tuomenoksan saarnasta. Uskova mies, joka oli ollut hänen vaarillaan työssä, oli kertonut elämästään ja Jumalan huolenpidosta pastorille, silloin 10-vuotiaalle pojalle. Tuomenoksa muisteli, miten mies oli hyvin vihainen synnille. Pojalle hän jätti kuitenkin Jumalasta hyvän muiston. Pojan päätä silittäen hän vakuutti: ”Poika, muista – Jumala on hyvä!” Sanaansa varmistukseen mies kertoi: ”Olin saanut tiedon isäni sairaudesta. Olisi matkustettava Hämeenlinnasta kauas Utajärvelle. Ei ollut yhtään rahaa. Sanoin Herralle: ’Annatko rahat matkaa varten?’ – ’Annan toki’, oli vastaus.

Oikea oppi

Asko Ruotsalainen

”Niin olkaat siis, rakkaat veljet, pysyväiset, ja pitäkää ne säädyt, jotka te oppineet olette, olkoon se meidän saarnastamme taikka kirjastamme” (2. Tess. 2:15).

Onko olemassa oikeaa kristinoppia? Onko tämä oppi tärkeää eli onko sitä oikein ja tähdellistä opettaa? Se, joka sanoo, ettei oppi ole tärkeää, on selvästi eri mieltä kuin apostolit, Paavali etunensä. Vai miksi luulette, että he kaikissa kirjeissään koko ajan opettavat seurakuntaa ja niin tosissaan kuin vain olla saattaa? Ei siis ole perusteita väittää, ettei oppi ole tärkeää, ei ainakaan, jos tahtoo uskoa siihen Kristukseen ja evankeliumiin, jota Uusi Testamentti opettaa. Jos kuitenkin sellaista väittää, pitäisi osoittaa todeksi, että itsellä on kristikunnan keskellä suurempi auktoriteetti kuin Uuden Testamen-

Maanantaina oli matkustettava. Sunnuntaina ei ollut vielä yhtään markkaa tullut. Ei maanantainakaan. Mitä teki tämä mies? Hän pakkasi kapsäkkinsä ja lähti asemalle niin kuin olisi päässyt matkustamaan isän sairastuvuutele. Lähellä asemaa häntä vastaan tuli mieshenkilö, joka alkoi keskustelun: ’Minulla on ihan kummallinen halu antaa teille tämä seteli. Saanko minä antaa sen?’ ’Saattehan te antaa, kun pitää matkustaa, eikä ole yhtään rahaa.’”

Vielä vanhana pastori muisteli lapsena saatua opetusta. Kuka kylväisi pienten sydämiin sanomaa hyvästä Vapahtajasta ja Jumalasta, ettei heistä kasvaisi Ilmestyskirjan varoittava sukupolvi, joka ei kuritusta kuullut eikä parannusta tehnyt. *”Ja muut ihmiset, jotka ei näillä vitsauksilla ole tapetut, ei heidän kättensä töistä parannusta tehneet” (Ilm. 9:20).*

tin kirjoittajilla. Jos joku sen vielä luulisi voitavansa osoittaakin, hänen opetustansa ei olisi syytä kuunnella, koska oppi ei ole tärkeää. Mitä tahansa hän sanoisi, se olisi aina jonkin sortin opetusta, eikä siis tärkeää. Sekin, kun sanotaan, ettei oppi ole tärkeää, vaan rakkaus, sisältää opillisen väitteen, josta ei siis tarvitse välittää. Tällaisen opettajan kannattaa noudattaa edes itse omaa oppiaan ja nihiloida se lähtökuoppaansa eli omaan suuhunsa, toisin sanoen olla hiljaa. Mitä hyödyttää puhua, jos mitään oikeaa ja hyvää tervettä oppia ei ole? Silloin viisaimmat vaikenivat, vain tyhmim-

Elias Halmelin

mät puhuvat joutavia ajatuksiaan ja kaikkein hulluimmat maksavat heille siitä.

Oppi on siis tärkeää ja tarpeellista, ja kun keran näin on, täytyy olla kiinnostunut siitä, että

Jalanjäljet hiekassa

Vähän aikaa sitten löysin kaapin perältä vanhan postikortin, johon kirjoitettu teksti sai minut ajattelemaan. Teksti kuului: Eräs mies näki yöllä unen. Unessa hän käveli rannalla Jeesuksen kanssa. Yhtäkkiä taivaalle ilmestyi tapahtumia hänen elämästään. Elämänsä jokaisen vaiheen kohdalla hän näki hiekassa kahdet jalanjäljet: omansa ja Jeesuksen.

opettaa oikein. Ei kai kukaan nyt sentään halua opettaa väärin? Mutta onko oikeaa oppia olemassa? Raamatun mukaan on, ja se oikea oppi personoituu Jeesuksessa Kristuksessa. Niin apostolit opettavat, ja jos joku tahtoo heidän evankeliumistaan osalliseksi, hänen tulee opiskella sitä.

Ehdoton lähtökohta on pelätä, ettei vain anna Raamatusta väärää todistusta. Pahimmillaan se johtaa Jumalan sanan menettämiseen, jolloin menetetään myös usko ja pelastus.

On siis parempi vaieta kuin puhua yllä, minkä varmasti tietää. Valehtelu Jumalan sanasta on valehtelua Jumalasta. Se on perkeleellinen synti (1. Moos. 3). Sinä voit erehtyä ja sinulla voi olla väärä käsitys, se on inhimillistä, mutta älä julista ja opeta niitä. Meillä on ylpeä pakkomielte tietää kaikki, ja se tekee meistä itseriittoisia. Raamattu on liian suuri, jotta voisit sen kokonaan ymmärtää. Avoimia

kysymyksiä jää, ja sinun on siihen nöyrytyminen. Tämä ei estä sinua antamasta todistusta niistä sanoista, jotka sinä voit aivan varmasti oikein ymmärtää.

Ilona Lohtander

Kun hänen elämänsä viimeisinkin tapahtuma oli kulkenut hänen silmiensä editse, hän tarkasteli hiekkaan jääneitä jalanjälkiä. Silloin hän huomasi, että hänen elämänsä polulla näkyivät usein vain yhden jalanjäljet - ja juuri silloin kun hänellä oli ollut kaikkein vaikeinta elämässään.

Tämä kiusasi häntä, joten hän kysyi asiaa Herralta: ”Herra silloin kun päätin seurata si-

Teksti sai minut ajattelemaan, kuinka avuttomia ja heikkoja olemme ilman Herra. Edes parhaissa hetkissämme emme ole erossa Hänestä. Mitään emme pysty tekemään tai sanomaan, edes ajattelemaan ilman Jumalan tahtoa. Voisi ajatella, että se kuulostaa ahdistavalta tai pelottavalta, mutta minulle se antaa vain rauhaa ja luo turvallisuuden tunnetta. Ihan kaikki, koko minun elämäni on Herran käsissä, ja juuri se on kaikista ihanin ja lohduttavin ajatus. Niin kuin Raamattussakin sanotaan, ettei edes hiuskarva päästämme putoa ilman Jumalan tahtoa. Tämä on totuus ja siitä saamme iloa.

Meidän ei tarvitse murehtia huomista eikä pelätä mitä tulevaisuus tuo tullessaan, vaan saamme elää tässä hetkessä ja antaa kaikki huolet Herramme haltuun. Yksin Jumala tietää milloin aikamme tässä maailmassa päättyy ja siksi meidän ei tule sitä pähkäillä, vaan pysyä lujassa uskossa ja valppaudessa, sillä se hetki voi koittaa jo tänään.

Rukoilevaisnuoret avustavat Herännäislehteä kirjoituksillaan.

nua, sinä lupasit kulkea aina kanssani. Mutta nyt näenkin vain yhden jalanjäljet elämäni vaikeimpien aikojen kohdalla. En ymmärrä, miksi jätit minut juuri silloin kun olisin tarvinnut sinua eniten.

Herra vastasi: ”Rakas lapseni, minä rakastan sinua, enkä voisi koskaan jättää sinua. Yhden jalanjäljet tarkoittavat, että silloin kun olit koetusten ja kärsimysten keskellä, minä kannoin sinua.”

Nuorten toiminta

Kaikki nuortenillat koronarajoitusten vuoksi toistaiseksi Teamsissa. Sama linkki toimii kaikkiin iltoihin. Pyydä linkki tarvittaessa p. 044 525 7145 tai aaron.halminen@gmail.com.

La 24.4. klo 18 Mikael Elmolhoda: Usko ja ystävät nuoren mielenterveyden tukena ja uhkana.

La 8.5. klo 18 Kalle Väättäinen.

Nuortenillat on suunnattu 7.-luokkalaisille ja sitä vanhemmille nuorille. 10-12 -vuotiaille järjestetään varhaisnuorten iltoja, joista ilmoitetaan erikseen.

Jumalanpalvelukset ja seurat

Kaikki jumalanpalvelukset toimitetaan vanhan kirkkokäsikirjan mukaan.

*Tilaisuudet järjestetään, mikäli koronan aiheuttamat rajoitukset ja paikallinen pandemiatilanne sallivat. Tilaisuuksissa erityisjärjestelyjä. Lisätietoa voi kysyä ko. seurakunnista, järjestäviltä henkilöiltä tai Herännäislehden toimituksesta. **Ethän tule sairaana tilaisuuksiin.***

Huhtikuu

Su 18.4. klo 11-13 nettiseurat Teamsissa, puhujina Vesa Kiertokari ja Martti Vaahtoranta. Pyydä linkki tarvittaessa 16.4. mennessä osoitteesta toimitus@rukoilevaisuus.com.

Kolehdin voi antaa LSRY:n työlle (rahankeräyslupa RA/2020/500).

Maksutiedot:

Saaja: LSRY tai Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistys ry

Tili: FI52 5214 1320 0114 62

Viite: 1300

Toukokuu

Su 2.5. klo 10 ehtoollisjumalanpalvelus voimassa olevin kokoontumisrajoituksin Eurajoella Kuivalahden rukoushuoneella, liturgia ja saarna Timo Laato, kanttori Markus Halminen. Osallistuminen edellyttää ilmoittautumista, p. 044 537 7226 tai timo.laato@rukoilevaisuus.com.

Ke 19.5. klo 18 seurat Lapin seurakuntakodissa. Seuraa ilmoituksia kotisivuilla (www.lstry.fi) ja Facebookissa.

Su 30.5. klo 14 ehtoollisjumalanpalvelus voimassa olevin kokoontumisrajoituksin Porissa Teljän kirkossa, liturgia Teuvo Huhtinen, saarna Janne Peltö-Piri, kanttori Markus Halminen. Osallistuminen edellyttää ilmoittautumista Timo Laatolle, p. 044 537 7226 tai timo.laato@rukoilevaisuus.com. Jumalanpalvelus lähetetään suorana Teljän seurakunnan Facebook-sivulla.

Toukokuun lehden aineisto toimitukseen **22.4. mennessä**. Kaikki tiedossa olevat tilaisuudet löytyvät osoitteesta www.lstry.fi. Ajankohtaisia ilmoituksia myös www.facebook.com/rukoilevaisuus.

Jeesus ei milloinkaan avannut suutansa
voittaakseen väkijoukon mieltymystä.
Eikä hän milloinkaan sulkenut suutansa
välttääkseen väkijoukon moitetta.

C. H. Mac Intosh

